

พระราชบัญญัติ

บำรุงพันธุ์สัตว์

พ.ศ. ๒๕๐๕

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

ตั้งวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

เป็นปีที่ ๒๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการบำรุงและ
รักษาพันธุ์ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำรุงพันธุ์สัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติบำรุงและรักษาพันธุ์ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ พุทธศักราช ๒๔๗๕

บรรดาบทกฎหมาย กฎและข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า โค กระบือ และปศุสัตว์หรือสัตว์พาหนะชนิดอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“สัตว์สงวนพันธุ์” หมายความว่า สัตว์ที่ได้คัดเลือกไว้เพื่อใช้ทำพันธุ์

“เขตบำรุงพันธุ์สัตว์” หมายความว่า เขตท้องที่บำรุงพันธุ์สัตว์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ตอนสัตว์” หมายความว่า กระทำด้วยประการใด ๆ เพื่อมิให้สัตว์สับสน

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า รวมถึงผู้มีสัตว์ไว้ในครอบครองหรือผู้ควบคุมดูแลสัตว์

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการตำแหน่งสัตวแพทย์หรือสัตวบาลสังกัดกรมปศุสัตว์ หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ

“นายทะเบียน” หมายความว่า สัตวแพทย์อำเภอในเขตบำรุงพันธุ์สัตว์ หรือผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

“อธิบดี” หมายความว่า “อธิบดีกรมปศุสัตว์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๕ เมื่อรัฐมนตรีเห็นสมควรดำเนินการบำรุงพันธุ์สัตว์ในท้องที่ใด ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง

(๑) กำหนดเขตบำรุงพันธุ์สัตว์

(๒) กำหนดชนิดของสัตว์ที่จะบำรุงพันธุ์

(๓) กำหนดเพศ อายุ ขนาด ลักษณะ หรือนิสัยของสัตว์ในเขตบำรุงพันธุ์สัตว์เพื่อคัดเลือกให้เป็นสัตว์สงวนพันธุ์หรือเป็นสัตว์ที่ไม่เหมาะจะใช้ทำพันธุ์

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกสัตว์สงวนพันธุ์ และการเพิกถอนจากการเป็นสัตว์สงวนพันธุ์

มาตรา ๖ ในเขตบำรุงพันธุ์สัตว์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ

(๑) ประกาศหรือมีคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของสัตว์แจ้งจำนวน ชนิด เพศและอายุของสัตว์ ในประกาศหรือคำสั่งนั้น จะกำหนดให้เจ้าของสัตว์นำสัตว์มาให้สำรวจ วัดขนาดและคัดเลือก ณ สถานที่ภายในเขตบำรุงพันธุ์สัตว์นั้นและภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ก็ได้

ประกาศตามวรรคก่อนให้ปิดไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอและที่ทำการกำนันในเขตบำรุงพันธุ์สัตว์นั้น

(๒) คัดเลือกสัตว์ให้เป็นสัตว์สงวนพันธุ์

(๓) เพิกถอนจากการเป็นสัตว์สงวนพันธุ์

(๔) คัดเลือกและตอนสัตว์ที่ไม่เหมาะจะใช้ทำพันธุ์หรือสั่งให้เจ้าของสัตว์ตอนสัตว์ดังกล่าวภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ก็ได้

ในกรณีเจ้าของสัตว์ละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจต้อนสัตว์นั้นได้

มาตรา ๗ สัตว์ที่ได้คัดเลือกให้เป็นสัตว์สงวนพันธุ์แล้วนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตราอักษร “ส” ไว้ที่ตัวสัตว์ เมื่อมีการเพิกถอนจากการเป็นสัตว์สงวนพันธุ์ ให้ประทับตราอักษร “ถ” เพิ่มที่ตัวสัตว์ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๘ ห้ามมิให้เจ้าของสัตว์โอนกรรมสิทธิ์สัตว์สงวนพันธุ์ หรือทำด้วยประการใด ๆ ให้สัตว์สงวนพันธุ์พ้นไปจากการครอบครองของตนเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสามสิบวัน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๙ ห้ามมิให้ผู้ใดต้อนสัตว์สงวนพันธุ์ มาสัตว์สงวนพันธุ์ หรือส่งสัตว์สงวนพันธุ์ออกนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๑๐ ห้ามมิให้ผู้ใดนำสัตว์สงวนพันธุ์ออกนอกเขตบำรุงพันธุ์สัตว์ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๑๑ ห้ามมิให้ผู้ใดนำสัตว์ที่อยู่นอกเขตบำรุงพันธุ์สัตว์เข้าไปในเขตบำรุงพันธุ์สัตว์ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่กรณีนำสัตว์ผ่านเขตบำรุงพันธุ์สัตว์ โดยมีการควบคุมมิให้ปะปนกับสัตว์ในเขตบำรุงพันธุ์สัตว์

มาตรา ๑๒ การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตตาม มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๓ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่หรือที่ดินของบุคคลใดในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกเพื่อสำรวจวัดขนาด คัดเลือก ตอนสัตว์หรือประทับตราที่ตัวสัตว์ แต่ต้องแจ้งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่หรือที่ดินและเจ้าของสัตว์ทราบก่อน ในการนี้ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่หรือที่ดินและเจ้าของสัตว์อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามควรแก่กรณี

มาตรา ๑๔ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องมีบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง และในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องร้องขอ

ฉบับพิเศษ หน้า ๗

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ สิงหาคม ๒๕๐๕

มาตรา ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนประกาศหรือคำสั่งของพนักงาน
เจ้าหน้าที่ ขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงาน
เจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติตามมาตรา ๖ มาตรา ๗ หรือมาตรา ๑๓
หรือฝ่าฝืนมาตรา ๘ หรือมาตรา ๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
หนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๑ ต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรักษาการ
ตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่
กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้าย
พระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตาม
พระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

ฉบับพิเศษ หน้า ๘

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ สิงหาคม ๒๕๐๘

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) คำขออนุญาต	ฉบับละ ๒ บาท
(๒) ใบอนุญาต	ฉบับละ ๑๐ บาท
(๓) ใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๕ บาท

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๖๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑ สิงหาคม ๒๕๐๕

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติบำรุงและรักษาพันธุ์ปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ พุทธศักราช ๒๔๗๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ มีบทบัญญัติไม่รัดกุมและเหมาะสมกับภาวะการณ์ในปัจจุบัน ผู้เลี้ยงสัตว์ยังนิยมตอนสัตว์ที่มีขนาดโตและลักษณะดี เพื่อใช้งานและขายได้ราคา เป็นการตรงข้ามกับความประสงค์ของทางราชการที่จะให้ส่งวนสัตว์ที่มีขนาดโตและลักษณะดีไว้ใช้สืบพันธุ์ และตอนสัตว์ตัวที่มีขนาดเล็กและลักษณะเลวให้สูญพันธุ์ มิฉะนั้นสัตว์ในรุ่นต่อ ๆ ไปก็จะมีขนาดเล็กลงตามลำดับ จึงสมควรปรับปรุงพระราชบัญญัติบำรุงและรักษาพันธุ์ปศุสัตว์และสัตว์และสัตว์พาหนะ พุทธศักราช ๒๔๗๕ เสียใหม่ ให้รัดกุมและเหมาะสมยิ่งขึ้น